

JÁNOSHAMI HARANGOK

A SZENT ANNA
EGYHÁZKÖZSÉG
KIADVÁNYA

IX. ÉVF. 4. SZÁM

2006.

BÚCSÚ

...hála neked, Uram!

Az erényes lelkiélet első foka, amelytől egyenes út vezet Isten közelebbe, abban áll, hogy az ember teljesen Isten rejtett jóságának áradata, csodálatos művei és a kinyilatkoztatás kimondhatatlan adományai felé fordul.

Az első fokon - ujjongásnak nevezhetném - buzgón felfigyel az ég és föld csodáira, amelyek Isten irántunk való szeretetének tanújelei, meglátja azt a sok jótéteményt, melylyel minket és összes teremtményeit elhalmozta.

Észreveszi, hogyan zöldell, virágozik és Istennel teli a természet, hogy Isten fel-foghatatlan szelídsége minden teremtményét jósága özönével halmozza el; közben elmélkedik azon, hogyan kereste, vezette és látta el tehetséggel az embert; meghívta, in-

tette, sok türelemmel várta; hogyan lett az emberért emberré, hogyan áldozta fel egész életét az emberért, miképp szenvedett érte, hogyan várt rá a magasztos teljes Szentháromság, hogy az ember az örökkévalóságon át élvezhesse.

Ha az ember mindezt figyelemmel és hálával szemléli, nagy, hatékony szeretetet tölti el.

Hadd szóljak most, Uram, arról a gyönyörűségről, melyet a te világod nyújt nekem!

Csodálatos napot helyeztél a kék égre. Hogyan adjak hálát érte? Leírhatatlanul szép az, amikor fénye előnt minket. És micsoda ragyogás az, amely végigömlik földeden, a hegyeken, tavakon, völgyeken! Valóban nagyon jó ez a te műved.

Én azonban még inkább örülök annak a Napnak, amely bensőnket világítja meg. Hála neked, Uram!

Sík Sándor

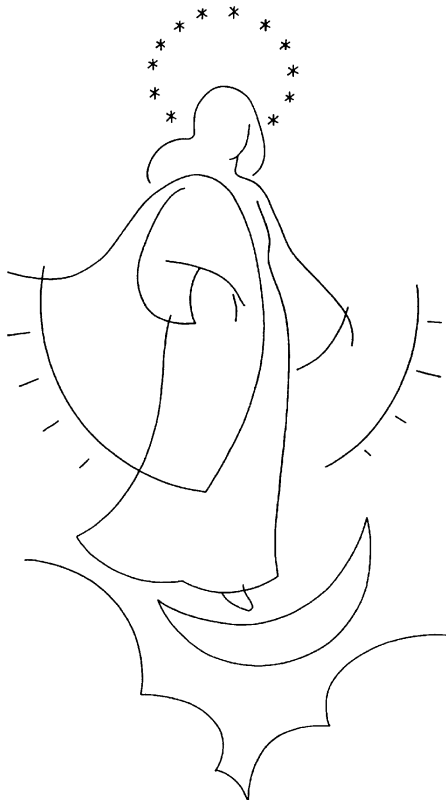
AZ ANDOCSI MÁRIÁHOZ

Koldusboton, törött mankón
Jövünk búcsút jární,
Szűzmáriás magyaroknak
Kopott unokái.
Éjfél van a Duna táján.
Magyaroknak éjszakáján
Nincs más, ki virrasszon.
Baráttalan, testvértelen,
Hozzád ver a veszedelem,
Boldogságos Asszony!

Megcsúfolták, megpöködték,
Ami bennünk szép volt,
Kilencfelé hasogatták,
Ami rajtunk ép volt;
Tépett testünk megtapossák,
Ragadozók ragadozzák
Édes-kevesünket,
Koporsónkat faragdálják.
- Eléd sírjuk, magyar árvák,
A mi keservünket.

Idegenek megnevetik
Drága magyar szónkat,
Idegentől kéregetjük
Kenyerünket, sónkat.
Magyar kezek szántogatnak
Régi rögön új uraknak
Néped hegye-völgyén.
Más arat, hol mi vetettünk:
Jövevények, szolgák lettünk
Úr-apáink földjén

Boldogasszony, ezer évig
Édesanyánk voltál,
Eleink ha hozzád sírtak,
Hozzájuk hajoltál:
Száz ostorral ostorozzon,
Csak ez egyért, Boldogasszony,
A jó Krisztust kérd meg:
Négy-víz parton, három-hegyen
Mindörökké magyar legyen
A máriás ének.

„Mert ettetek a kenyérből és jóllaktatok“ (Jn 6, 24-35)

Meg kell ijednünk Jézus leleplezéseitől. Mert azt még elviseljük, hogy az el-lenségeink álszent magatartásáról le-rántja a leplet. De hogy az őt kereső és az őt ünneplő emberek lelkén is észreveszi a tisztulatlanságot és ezt ki is nyilvánítja, ez szinte nem fér a fejünkbe.

Kinek a lelke mélyére lát Jézus? Azok-nak, akik már három napja étlen-szom-jan kitartanak beszéde hallgatásában. Azoknak, akik diadallal királlyá akarják kikiáltani a kenyérszaporítás után. Azok-nak, akik másnap utána futnak, majd kérdezni fogják tőle: "Mit tegyünk, hogy Istennek tetsző dolgot vigyünk végbe?" És el kell ámulnunk, hogy az Isten-ke-re-ső, az utána futó emberek szívében mit lát. A legdurvább önösséget. Önmaguk keresését veszi észre és állapítja meg. "Bi-zony, bizony mondom nektek, nem azért kerestek, mert csodajelelt láttatok, hanem mert ettetek a kenyérből és jóllaktatok." A lélek látszólagos szárnyalása alatt a legprimitívebb testiséget. És legfigyelem-re méltóbb az, hogy ők maguk nem is eszmélnek rá Jézus megállapítására, mert még kéri: "Urunk, adj nekünk min-dig ebből a kenyérből." Első tekintetre szinte hihetetlen nekünk, hogy ilyen kéré-sek és vágyak mélyén meghúzódhatnak ilyen durva testi igények.

Ám Jézusnak van igaza. Ezek a Jézus-rajongók rövidesen Jézuson botránko-zók lesznek. A Jézus szavaira éhes lelkesedők zúgolódókká válnak. És a Jézus után tó-dulók Jézust elhagyókká. (Jn 6, 41, 43) Az izzó Jézus-keresés mélyén észrevenni az ember önmaga keresését - ezt csak Jé-zus tudja.

Bennünket is fenyeget ez a veszede-lem. Erre int a mai evangélium. Mi is vá-gyunk Jézus szavai után, olvasgatjuk a szentírást magányosan is, kisebb-na-

gyobb csoportokban is. Tele vagyunk meglátásokkal, lelkesedésekkel és buzdu-lásokkal. Gondolunk-e arra, hogy meg-bíráljuk önmagunkat, hogy nem jelentke-zik-e önmagunk keresése, a magunk el-képzéseinek és értelmezéseinek érvé-nyesítése, az uralom és szereplési vágy talán éppen akkor, amikor leginkább megtérteknek hisszük és tudjuk magun-kat. Százszor is szembesíteni kell ma-gunkat a jó látszatok között is. Azt hi-szem, hogy istenes életet élek, s közben saját magamat keresem az önközpontú-ság öntetszeglésében és önimádatában.

Hogy ez mind nemcsak ritka eset, ár-ra figyelmeztet nem az evangélium, de az egyház kétezer éves története. Kisebb és nagyobb vallási alakulatok életében mennyi önkeresés, hatalmaskodás, gőg, ellenszenv és gyűlöletté merevülő ke-ménység és konokság húzódott meg. És ezeknek vezető gondolata mindig valami lelki szempont volt. Nemcsak egyetemes és helyi zsinatokon fajult tettlegességig az egymás közötti ellentét, de - régi plé-bániai történetekben olvashatjuk - za-rándok útra kelt búcsús sereg a feltámadt nézeteltérések miatt a körmeneti keresz-tekkal és zászlókkal formális csatát vívtak a falu határában egymással. Manapság sem ártana Nagy Szent Teréziát követni, aki még élete utóján is mindig feltette a kérdést, vajon nem az ördögtől vannak-e benne ezek a buzdulatok és látomások. És elsősorban attól kért bírálatot, aki el-lenségesen nyilatkozott róla.

Kérni kell urunkat, hogy - mint az őt kereső zsidóknak - nekünk is nyissa fel a szemünket önösségünkre, leplezze le ön-keresésünket, hogy mi is rádöbbenjünk magunk keresésére - ha van bennünk - a szent látszatok alatt.

Napfény

...Fekszem a parton, "elengedem" magam, elhatározom, hogy most semmire sem gondolok, csak szellőztetem a fejem, pihentetem a szívem, hódolok a nyár legfőbb gyönyörének; a napsugárnak... Néhány percig megy ez a "relaxálás", de a pszichológusok legnagyobb bánatára, hamar megunom. Mert a napfényről - ha akarom, ha nem - Illyés Gyula sorai jutnak szembe, s máris zsi bong az agyam, próbálom földélni a verset, nem maradhatok közömbös ve le szemben, hiszen azt csinálom, amiről a "Napanya" beszél: "Minden pórusom issza. Ez az igazi ingyenes, mely így jó, ily csö stül belénk! Úgy átjár, olyan kegyelem, hogy nem hiszem, hogy ne legyen valahol egy örök szülénk!"

Szeretem a napfényt. Ahogy gyermekkoromban énekel tük "Iudainkat féltve", hogy "süss fel Nap, fényes Nap!" úgy kiáltom most világgá a bennem rejtőzködő fény vágyakozását: süss fel Nap, süss fel fényes Nap, mert megfagynak az emberek! Fázunk. Fázós világban élünk. Dide reg bennünk a lélek. Semmi reménységünk nem lenne, ha nem élne bennünk

a napfény öröme,

az ingyen kapott boldogság, amiért há lát adunk, mint Ferenc testvér, tisztán, önfele dt boldogságban, áldást ébresztgető szívvel énekl i: "Áldott légy, Uram, és minden alkotásod. Legfőképpen Urunk-Bátyánk a Nap. Aki a nappalt adja, és ránk deríti a Te világosságod. És szép ő és sugárzó nagy ragyogással ékes: A Te képed, Főlséges."

Ezeknek a napsugaraknak a zúgását hallotta meg Ady Endre is, ezektől a fényektől lett szájában "jó íze" Isten nevének, et től a ragyogástól született benne a "Közönöm" tisztasága.

Ezért az örömért dicséri a Napot Sinka István, a fákát bearanyozó fény miatt ujjong, a fűszálak zöldjét gyönggyel kirakó

csillogást tiszteli, s tudja, hogy a Nap leg-hűségesebb üdvözlő i a búzakalászok. (Sinka István: Napüdvözlés)

Ettől az égi pompától válik a költő imádkozó emberré, amint a hajnali tündöklés piros zászlaját meglátja, és úgy érzi, hogy "pap vagyok én ma, aranyсарujú napimádó" (Sinka I.: Napimádó)

És a "valódi pap", a tisztabeszédű ember - Sík Sándor - hasonló ujjongással néz "szembe a nappal"... Festmény a verse. Inkább nézem, mint hallgatom: "Hasad a hajnal/ Az álmos sivatag fölött/ Megvillan a fény és fölkel a Nap./ Bíborosan, aranyosan,/ Ifjan, tüzesen és szerelmesen./ És én, kitárt karral és szívvel,/ Ifjan, tüzesen és szerelmesen./ Nézek szembe a Nappal." (Sík Sándor: Szembe a Nappal)

Aki látott már napkeltét, aki virrasztott azért, hogy a kellő pillanatban ott lehessen, az megér ti a költő lelkesedését. A napfény öröme, egy földöntúli találkozás előlege.

Sajnos nincs mindig napfény. Mostanában túl sok a sötétség, olykor már arra gondolunk, hogy meghalt a Nap. Erről a félele mről írt csodaszép beszámoló t Oriana Fallaci, a Nap nélküli "élet" borzalmától iszonyodva. Fél a műanyag fűtől, a minden parancsot teljesítő robotember től: és tudja, hogy ez a "műanyagvilág" ráadásul nagyképű is, hiszen "a gúny könnyű, a hit nehéz, és senki sem csúfol ki, ha gúnyolódsz, de mindenki kész gúnyolódni rajtad, ha hitvallást teszel." (Oriana Fallaci: Ha meghal a Nap)

A napfény reménye

éltet minket, akkor is, ha fekete felhők árnyékában kell dideregnünk... R. Garauday azt tartja az Egyház legfőbb feladatának, hogy a reményt "láthatóvá tegye" a történelemben. Az Egyháznak a Nap szerepét kell betöltenie a világban, bárhog y is erőlködnek az éjszaka csapatai.

Mi adhatott erőt annak az ismeretlen fogolynak, aki a varsói gettó falára a következő szöveget írta: "Hiszek a Napban, ha nem is süt éppen. Hiszek a szeretetben, ha nincs is benne részem. Hiszek Istenben, ha nem is látom!"... Ki tartja ébren bennünk a reményt, amikor minden okunk megvan a kétségbeesésre? Miért vagyunk a világosság fiai akkor is, ha sötét pincébe zár minket a zord idő?

Bombák hullanak a világban és mi zínes lepkéket rajzolunk, szörnyeteg indulókat tanítanak szerzetést, gyűlöltre biztató szövegeket sugároznak a rádióállomások, és mi mégis azt kiáltjuk világgá, hogy "szeress és légy mindig vidám!"

Honnan bennünk a szeretet merészége? Talán infantilizmus áldozatai vagyunk? Nem érezzük a helyzet komolyságát? Nagyon is érezzük. A keresztény ember realista ember. Nem kerget álmokat. Van pesszimista realizmus és van optimista realizmus. A kettő közti különbséget legérthetőbben a jól ismert tréfa meséli el, amely a pesszimista és az optimista Dávidról szól.

A pesszimista Dávid - meglátva Góliát alakját - csüggedve mondja: végem van, ez a szörnyeteg egy szempillantás alatt fölfal engem. Félelmében feladja a küzdelmet, nem kezd eleve kudarcra ítélt vállalkozásba.

Az optimista Dávid másként cselekszik. Mihelyt meglátja a hatalmas termetű Góliátot, füttyent örömeiben, és ujjongva kiáltja: de jó, hogy ilyen nagy darab az ellenfél! Őt biztos eltalálom!

Engem nem a felhők befolyásolnak. Én a felhők fölött is sugárzó Nap erejében bizakodom, és ezt a reménységet szeretném továbbadni. Keresztény küldetésem egyik legfontosabb hírszolgálat: elmondani mindenkinek, hogy mit jelent

a napfény védelme.

"Vidám a Nap szeme, vigyáz reánk, még akkor is, míg éjszakában alszunk..."

Boldog a Nap szeme, vigyáz reánk, sok éber és alvó boldogtalanra... Erős a Nap szeme, vigyáz reánk, kik botorkálva hordjuk gyöngeségünk." (Weöres Sándor: Nap-himnusz)

A Vidám, Boldog és Erős nap sugaraiba tartom arcomat: hiszek abban, hogy semmiféle elemi erő nem teheti tönkre, hiszem, hogy minden csapás fölött győzelmeskedik.

Fényraktár az emberi szív, összegyűjti a napsugarakat, ezért képes arra, hogy a legsötétebb órában is előkeressen valami tartalékvilágosságot, s ne hagyja, hogy a feketeség győzzön felette.

Isten az én Fénylő Napom. Ő világítja meg életemet. Ő az, aki boldogságra teremtett és Ő ad erőt akkor is, ha kialvóban a lelkesedés. Mi botorkálva cipeljünk gyöngeségünket, de a Nap erős! Valaki vigyáz reám és vigyáz reád is. Nem úgy, ahogyan én gondolom, nem akként, ahogy te képzeld. Napsugár ő. Megmentő melegség. Életet őrző öröm.

A lenti fények mindig árnyakkal terhesek, de végül minden fény följut a magasba, oda, ahonnan érkezett.

Enzsöl Ellák

A szeretet mindent megold

Egy asszony kijött a házból, és három hosszú, fehér szakállú öregembert látott üldögélni az udvaron. Nem ismerte őket.

Így szólt:

"Nem hinném, hogy ismernélek benneteket, de éhesnek látszotok. Kérlek benneteket, gyertek be, és egyetek valamit!"

- A ház ura itthon van? - kérdezték.

- Nem - válaszolta az asszony. - Nincs itthon.

- Akkor nem mehetünk be - felelték.

Amikor este a férje hazaért, az asszony elmondta neki, mi történt.

- "Menj, mondd meg nekik, hogy itthon vagyok, és hívd be őket!"

Az asszony kiment, és újra behívta az öregeket.

- Együtt nem mehetünk be a házba - felelték.

- Miért nem? - kérdezte az asszony.

Az egyik öreg magyarázatba kezdett: "Az ő neve: Jólét." - mutatott egyik barátjára, majd a másikra mutatva azt mondta: ő a Siker, és én vagyok a Szeretet. Majd így folytatta: "Most menj vissza a házba, és beszélj meg a férjeddél, melyikünket akarjátok behívni."

Az asszony be- ment a házba, és elmondta a férjének, amit az öreg mondott. A férj megörült. "Ez nagyszerű!" - mondta. "Ebben az esetben hívjuk be Jólétet! Hadd jöjjön be, és töltsse meg a házunkat jóléttel!"

A felesége nem értett vele egyet. "Kedvesem, miért nem hívjuk be inkább a Sikert?"

A menyük eddig csak hallgatta őket, és most előállt saját javaslatá-

val: "Nem lenne jobb a Szeretetet behívni? Az otthonunk megtelne szeretettel."

Hallgassunk a menyünkre! - mondta a férj a feleségének.

"Menj, és hívd be Szeretetet, hogy legyen a vendégünk!"

Az asszony kiment, és megkérdezte a három öreget: Melyikötök a Szeretet? Kérlek, gyere be, és legyél a vendégünk!

Szeretet felállt, és elindult a ház felé. A másik kettő szintén felállt, és követték társukat. Az asszony meglepve kérdezte Jólétet és Sikert: Én csak Szeretetet hívtam, ti miért jöttök?

Az öregek egyszerre válaszoltak: "Ha Jólétet vagy Sikert hívtad volna be, a másik kettőnek kint kellett volna maradnia. De mivel Szeretetet hívtad, ahova ő megy, oda mi is vele tartunk."

Ahol Szeretet van, ott megtalálható a Jólét és a Siker is!!!!!!

KÍVÁNOM NEKTEK:

Ahol fájdalom van, kívánok nektek békét és könnyőriületet.

Ahol kétségek vannak, kívánok nektek megújult önbizalmat képességeitekben, hogy leküzdhessetek.

Ahol fáradtság, kimerültség van, kívánok nektek megértést, türelmet és megújult erőt.

Ahol félelem van, kívánok nektek szeretetet és bátorságot.

Most két választásod van:

1. Becsukod az újságot.
2. Meghívod a Szeretetet azzal, hogy megosztod ezt a történetet azokkal, akik fontosak neked.

Remélem a másodikat választod.

Én azt tettem.

Magyar Katolikus Püspöki Konferencia nyilatkozata a művi meddővé tételről

A művi meddővé tétel magyar állami szabályozását illetően a közelmúltban változás állt be. Az Alkotmánybíróság 43/2005. (XI. 14.) határozatával 2006. június 30-i hatállyal megsemmisítette azt a korábbi rendelkezést, amely a családtervezési célú művi meddővé tételt csak a 35 évnél idősebb, vagy három vér szerinti gyermekkel rendelkező, cselekvőképes személyek részére tette lehetővé.

Az új helyzetre tekintettel kötelességünknek érezzük, hogy ismételten hangsúlyozzuk Egyházunk tanítását erről a kérdésről.

A családtervezési célú művi meddővé tétel már önmagában is súlyos erkölcsi aggályokat vet fel. A keresztény meggyőződés szerint Isten a saját képére és hasonlatosságára teremtette az embert, akinek méltósága megköveteli az élet, az egészség védelmét és tiszteletét. Az embernek ugyanis éppen méltóságánál fogva nincs hatalma arra, hogy tetszése szerint művi meddővé tételt hajtson végre, mivel az emberi test tagjaival másféleképpen, mint azok természetes rendeltetésének megfelelő, nem rendelkezhet: azokat pusztán szabadságára hivatkozva el nem pusztíthatja, meg nem csonkíthatja, természetes működésükre alkalmatlanná nem teheti, kivéve, ha az egész test egészségéről másféleképpen nem lehet gondoskodni, vagy ha valaki önkéntes segítséget

nem nyújt mások életének, egészségének megmentésére. Ezért szögezi le a Katolikus Egyház Katekizmusa: "a szigorúan gyógyító jellegű orvosi javallaton kívüli, közvetlenül szándékolt amputáció, csonkítás vagy sterilizáció ... ellenkezik az erkölcsi törvénnyel" (KEK 2297).

A művi meddővé tétel az esetek legnagyobb részében visszafordíthatatlan beavatkozás, amely maradandó egészségkárosodást eredményez. Ilyen beavatkozás kérése meggyőződésünk szerint nem szerves része az ember önrendelkezési jogának.

Különösen felhívjuk a fiatalok és az egészségügyben dolgozók figyelmét, hogy legyenek tudatában felelősségüknek. Mindannyian álljunk emberileg a családtervezés problémáival küzdő fiatalok mellett. Soha ne érezzék úgy, hogy személyes gondjait ilyen káros és visszavonhatatlan döntéssel kell megoldaniuk. Egyben felhívjuk minden hívő katolikus és minden jóakarátú ember figyelmét, hogy "az életnek egyetlen területén sem helyettesítheti a polgári törvény a lelkiismeretet".

A Teremtő iránti hálával és tisztelettel becsüljük meg az emberi testet, hiszen Isten "választott bennünket magának, akinek örök tervében már ott voltunk, mielőtt megszülettünk volna, mert **Ő alkotott minket, és nem mi magunkat.** (Zsolt 99,3)"

Magyar Katolikus Püspöki Konferencia

Meddőség

Az alkotmánybíróvási döntés értelmében a nagykorúvá lett nők és férfiak rögtön másnap kérhetik meddővé tételüket. A kérelem benyújtása után három hónap gondolkodási idő következik, utána jöhet a műtét, s vége.

Remélhetőleg az Alkotmánybíróság hamarosan dönteni fog a kéz- és láblevágás, a süketítés, a vakítás, érzéktompítás és eszetlenítés ügyében is. A kérelmet be kell adni a területileg illetékes kórházban, várni három hónapot, aztán jöhet a műtét, és kész. Nem kell többé cipőt venni.

Hogyan jutottunk ide? Úgy, hogy beadtuk a kérelmünket a lélektelenítés végett. Természetesen demokratikusan. Költséget, tudást, sőt, jó szándékot, korrektséget, modern eszméket nem kímélve kiharcoltuk jogunkat a lélektelenítéshez, és ezt már több országos szavazáson meg is erősítettük. A műtétet végrehajtották, sikerült. A lélektelenítéssel kezdődött, a többi már jött magától, mint a karikacsapás. Mint a fejlődés. Megállíthatatlanul.

Most már jó. Nagyon jó.

Egyáltalán nem fáj, hogy egy olyan országban élünk, amelynek a vezetői erkölcsi és anyagi javainkat elherdálják, ők maguk sötét ügyekben sárosak. Sőt, nekünk ez kifejezetten tetszik, s ahányszor alkalom nyílik rá, kifejezzük örömmünket, és a családokat megerősítjük hivatalukban.

Imádjuk például, hogy "Budapest, a Duna gyöngye", a világ hajdan legszebb városa szemétdombbá változott. Játsszóterei, focipályái, parkjai helyén bevásárlóközpontok, falai amerikai graffitiutánszatoktól mocskosak, utcái járhatatlanok, egykor ragyogó kör- és

sugárútjainak üzletei bedeszkázva. Ha nem volna néhány vakmerő török és kínai vendéglős, akkor egy pohár vízre sem térhetnének be sehova az Andrássy és a Rákóczi út között. Pompás bulinak tartjuk nyaranta a lipótvárosi rakpartra épített mucsai Rivierát. S nem jut eszünkbe Lágymányos, a Római-part nemrég még virágzó, napjainkra lepusztult vízi paradicsoma. Ennél csak a pucéron tomboló, ezer decibellel bömbölő baromi őrzőgések pompásabbak, amelyek oly gyakran elárasztják a várost.

Csudára élvezzük az örökös dugókat, a közlekedés szabályainak fölbomlását, a benzingőzttől sűrű levegőt. Már alig várjuk, hogy megépüljön az M0-ás autópálya északi szakasza, ami nem elkerülni fogja a fővárost, haha, mint a hülye németeknél meg angoloknál Berlin, London határától 20-25 kilométerre, hanem a városhatáron belül fog füstölni a Békásmegyeri lakóteleptől száztöven méterre. Ó, milyen pompás lesz, ha az északi légcsatorna kátrányfelhőket szállít a tüdönkbe!

Kipirul az arcunk az örömtől, amikor a különböző beruházásokra nemzetközi pályázatokat írnak ki, melyeket csakis külföldiek nyerhetnek meg, mégpedig az az egyetlen cég, amelyik éppen a legdrágább. Mintha ráöntötték volna a kiírást valakik, valamiért... Nekünk pokoli jó, hogy kétszer, háromszor annyit fizethetünk, mint a zágrábiak vagy a prágaiak. Szégyenkezünk eleink vaskalaposságán, akik saját gyáraikban rendelték meg a villamosokat, gondosan ügyelve arra, hogy a mindenféle sínen járó alkalmatlanságok tudják egymás pályáját hasz-

nálni, ha bármi adódik. Mi hasunkat fogjuk a kacagástól, amikor hol ettől, hol attól a mérregdrágától rendelik a tujákat a tizenhat éve egyazon városvezető, és csak utána derül ki, hogy a villamosok nem férnek be a megállóba. Örömmel elhiszzük a főpolgármesternek, hogy olcsóbb a megállót átépíteni, mint a kocsiból levágni, s nem firtatjuk, hogy előtte mértéket le-

hetett volna venni.

Most, így eszetlenítve és lélektanítva repesve várjuk azt a pillanatot, amikor a megélhetési bűnözők leütnek bennünket az utcán, és kifosztanak!

Csak azt az egyet sajnáljuk, hogy a meddővé tett nők és férfiak gyermekei nem osztozhatnak édeni örömeinkben!

Czakó Gábor

KÉSZ programokról

A Keresztény Értelmiségiek Szövetségének Jánoshalmi Csoportja meghívására május 6-án Dr. Tóth Tibor egyetemi tanár tartott előadást a jánoshalmi plébánián. Előadásában nagy hangsúlyt kapott a közelmúlt magyar történelme, melynek motója: "A történelem alattunk van, nem mögöttünk." Megmaradásunk és fejlődésünk itt a Kárpát-medencében a közösség építésével, a család és a környezet helyzetének javításával lehetséges – ezek voltak a főbb kérdései az előadásnak.

Kiss-Pető Tibor tartott nagyszerű előadást június elsején ugyancsak a plébánián, „Jánoshalma titkai” címmel. A település-szociológia szemüvegén át látatta velünk az előadó Jánoshalma gazdag történelmét és építészeti örökségét.

Művészeti est

Segítő céllal

Olvasóink pár oldallal később, a "Mindennapok örömei" című cikkből értesülhetnek a családos közösségünkben történt legfrissebb hírekről. Arra gondoltunk, hogy a fórumorozat méltó lezárásaként egy szélesebb körű rendezvényt szervezünk, mely június 9-én volt. Felkerestünk jánoshalmi művészeket, és előadókat, hogy bemutathassuk itt a helyieknek, milyen kincseink is vannak. Három festőművész (Hajlik Katalin, Hegyi Tamás és Dr. Rendek Magdolna), és egy fotó művész (Faragóné Tusor Éva) képeiből kiállítást szerveztünk. Az estünket ezzel a kiállítással nyitottuk, amihez köszöntő szavakat Dr. Gulyás András, a mezőgazdasági tudományok kandidátusa, az est fővédnöke mondott. Zadravecz Mária a Felső-Bácskai művészeti iskola tanára értékes gondolatokkal gazdagítva vezetett végig a tárlaton bennünket. Ezt követően művészeti betétek mellett bemutattuk a fokolár lelkiiséget, és a szeptemberben Budapesten megrendezésre kerülő világméretű találkozót, melyre minden jelenlévőt meghívtunk. Műsorunkban fellépett Kis Pető Tibor mélyen átélt, napjainkban is aktuális

mondanivalót tartalmazó versekkel. Gyönyörű énekes produkciók hangzottak el Buzder Mónika és Taskovics Leila előadásában, a "Valahol Európában" című musicalből. Igazi felüdülés volt Mészáros Gábor és barátainak hangszeres produkcióit végig kísérni, amelyet a Szent Anna iskola diákjaival közösen adtak elő. Humorban sem volt hiány, fiatalok és felnőttek adták elő a "Beteg erdő meséje" című vicces, egyben tanulságos jelenetet, mosolyt csalva a nézők arcára. A Felső-Bácskai művészeti iskola felnőtt táncsoportja zárta a művészeti est programját pergő, magával ragadó ritmusokkal. Ezt követően Czeller Zoltán és felesége Marika bemutatták az Összefogás Jánoshalmáért Egyesületet, ami a terveink megvalósításának hivatalos megjelenési formája is. Az estet táncszízzel zártuk, amihez az élő zenét a vidékről meghívott muzsikuskok szolgáltatták. Az esten mintegy 130-an, illetve a fellépőkkel együtt közel 150-en voltunk. Végig nagy figyelmet tapasztaltunk mindenki részéről, és az arcok az örömtől sugároztak. Volt, aki akkor fedezte fel, hogy itt egy élő és értékes közösség működik,

és szeretne csatlakozni ehhez. Más az elhangzott tapasztalatokban ismert a mélyen benne élő kincsekre. Mi a szervezők együtt egy nagyobb közösséget tapasztaltunk meg, sok nyitott, jóra és tetterre kész embert ismertünk meg. Bátorságot kaptunk ahhoz, hogy a megélt értékeinket ezután is továbbadjuk.

Malustyik Béla és Ibolya

Jánoshalma polgármesterjelöltje Czeller Zoltán

Amikor a Jánoshalmi Harangok legutóbbi száma készült, még nem gondoltam volna, hogy a következő újság hasábjain magamról is fogok írni. Czeller Zoltán vagyok, az újság egyik társszerkesztője. Általában a családi élet szépségéről szóló cikkeket, és a Bibliai fogalmak magyarázatát szoktam formába önteni. Így tehát Önök, akik kézbe veszik a lapot, az írásaimat már évek óta olvassák. Ebben a cikkben kivételesen másról lesz szó.

Az év első hónapjaiban baráti társaságunkban többször is szóba került Jánoshalma város helyzete. A társaságban sokfeléek voltunk a foglalkozást, hivatásunkat tekintve. Volt közöttünk földműves, iparos, agrármérnök, orvos, és a magamfajta tanárember is, asszonyok, férfiak, fiatalok, idősebbek vegyesen. Így azután a beszélgetés élénk, színes és fordulatos formát öltött. Ne gondolják a Kedves Olvasók, hogy a pletykázás, és a manapság olyan divatos kibeszélés miatt. Ellenkezőleg. Átgondoltuk a hétköznapi életünket. Míről beszélgetünk az utcán, a munkahelyen, a szomszédunkkal, a barátainkkal, sőt még a családban is? Megállapítottuk, hogy sokszor nem a pozitívumokról, az örömeikről, a jó dolgokról, hanem gyakran előterbe kerül a rossz.

Felsoroltunk számos, a környezetünket

Czeller Zoltán feleségével és gyermekeivel

érintő problémát, az elszegényedést, a munkanélküliséget, a társadalmi igazságtalanságokat. Azt gondolhatnánk, hogy a jelenlevő problémák megoldása, megoldhatósága esetleg utópia vagy mondhatjuk azt is: ez nem a mi dolgunk. Valóban politikusok és gazdasági szakemberek helyett egy átlagember nem is tudja megtenni a szükséges lépéseket.

Helyi szinten is gondolhatjuk, vannak a városnak vezetői, oldják meg ők a problémákat. Megállapítottuk, ez nem helyes hozzáállás. Már ekkor felvetődött bennünk a kérdés, vajon nem élhetünk-e nagyobb elköteleződéssel a környezetünkben, vagy a városunkban is lehetne-e valamit tenni? Mi az, amit mi magunk is megtehetünk?

Ezekről a gondolatokról vezérelve alakítottuk meg az „**Összefogás Jánoshalmáért Egyesület**”-et, aminek én lettem az elnöke. Célként állítottuk magunk elé, hogy aktívan vegyünk részt a város közéletében, szellemi arculatának alakításá-

ban, kulturális életének, hagyományainak ápolásában, és szervezésében.

Fórumokat szerveztünk, melyekre alkalmanként meglepően sok érdeklődő jött el. A fórumok témái voltak: az élet kultúrája - az önpusztítással szemben, az adás kultúrája - a birtoklással és pazarlással szemben, az egyén és a közösség helyes viszonya, valamint a művészetek és a média szerepe az életünkben. Azt gondoltuk, és gondoljuk, a megfelelő helyre és fontossági sorrendbe kell tenni a dolgokat magunk körül.

Június elején egy teltházas művészeti estet szerveztünk, ahol jánoshalmi születésű festő művészek állítottak ki, előadók léptek fel megérdemelt sikerrel.

Ekkor még nem gondoltam, hogy hamarosan egy jóval nagyobb jelentőségű kihívással találok magam szemben. Felkérés és teljes körű támogatás érkezett a Fidesz Magyar Polgári Szövetség, a Fidelitas, a Kereszténydemokrata Néppárt, és a Kisgazda Polgári Egyesület, jánoshalmi szervezeteinek részéről, hogy induljak az október 1-én megrendezésre kerülő helyhatósági választásokon a polgármester jelöltek sorában.

Népes családommal, barátainkkal egyetértésben hoztuk meg a döntést: elfogadom azt a felkérést, amire többen bátorítottak, biztattak!

Bár a döntést csak az elmúlt napokban született, már azóta is néhányan megállítottak: Jól meggondoltam a dolgot? Sok embertől azt hallani, a városunk nagyon nehéz helyzetben van, kell ezt nekem esetlegesen felvállalni?

Eszembe jutott egy bölcs mondás, ezzel válaszoltam: Azok az emberek, akik telje-

sen végiggondolnak mindent mielőtt egyet is lépnének, egész életüket fél lábon töltik.

Egyébiránt pedig bízom abban, ha nem felejtjük el a legalapvetőbb emberi igazságokat, a becsületességet, az őszinte szót, a tisztességet, az egymás iránt érzett kölcsönös tiszteletet, a jánoshalmi emberek összefogása és közös akarata a legmélyebb kátyúból is kihúzhatja a várost.

Zeller Zoltán és felesége Marika

❖ ❖ ❖ ❖ ❖ ❖ ❖ ❖ Képviselőjelöltek

A Fidesz Magyar Polgári Szövetség, a Fidelitas, a Kereszténydemokrata Néppárt, és a Kisgazda Polgári Egyesület, jánoshalmi szervezeteinek közös önkormányzati képviselőjelöltjei:

1. Ádám Gyula, 2. Ágoston István, 3. Berta Erzsébet, 4. Csizovszki László, 5. Ferenczi László, 6. Gáspár Zsolt, 7. dr. Gulyás András, 8. Gyurcsik Ottó, 9. Kiss György, 10. Komáromi Lajos, 11. Kovács József, 12. Madarasi Attila, 13. Martinekné Kovács Györgyi

Gyermekeink ismeretlen világa

(Edigio Santanché műve alapján)

9. rész

Férjem elhagyott akaratom ellenére. Van egy kétéves kisfiam, aki gyakran megkérdezi, hogy miért nincs itthon az apukája. Csak ritkán találkozik vele, és soha nem az én jelenlétemben. Én azt szoktam mondani, hogy a munkája miatt van távol. De meddig folytatható ez? A tanácsadóban azt javasolták, még addig mondjam meg az igazságot, amíg kicsi a gyerek. Én állandóan aggodalomban élek, és képtelen vagyok elfogadni ezt a helyzetet: milyen károkat okozhat egy kétéves gyerekeknek az apa hiánya? És ha vissza akarna térni, az nem lenne egy újabb trauma?

Erre a nehéz és fájdalmas kérdésre, amelyet egyre többször feltesznek nekem ebben a mai, önző társadalomban, nem válaszolhatok szokásomhoz híven humoros módon.

Ez a gyötrelmes helyzet nagy szenvedést okoz annak a házastársnak, akit elhagytak, miután a közösen és szabadon kötött szövetséget az egyik fél önkényesen felmondta. Személyes szenvedést okoz ez a gyerekeknek, akik ártatlanok, de ezáltal nehezebb körülmények között nőnek fel és érzelmi téren is súlyos nélkülözésben lesz részük.

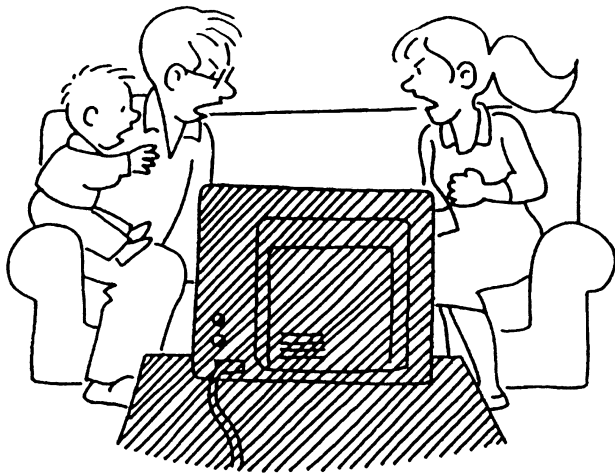
Nem térnék ki hosszú levelének minden részletére, csak összefoglalóan szeretnék egy elsődleges táncot adni, bár tudom, milyen nehéz

lesz megvalósítani.

A kisgyerekek akkor fog szenvedni a helyzet miatt, ha az édesanyját szomorodni, aggódni, nyugtalanodni látja.

Igaz ugyan, hogy az apa személye nagyon fontos, de már csak a tudományos tisztesség okán is el lehet mondani, hogy időnként teljesen árva gyerekek jobban teljesítenek, mint azok, akiknek van anyjuk, apjuk, nagyszüleik és tanáraik.

Az ember életében nincsenek állandó, mindenre érvényes szabályok. Az ember éppen azért tudott fennmaradni, és az állatokhoz képest fölénybe kerülni, mert óriási az alkalmazkodóképessége, arra pedig kimeríthetetlen tartalékai vannak, hogy fölülmúlja a szenvedéseket. A legnehezebb ebben a helyzetben az, hogy a gyerek békés, kiegyensúlyozott anyukát lásson maga előtt, aki képes önfeledten játszani vele, együtt átélni a nagy felfede-

zéseket, és szeretettel bevezetni őt az életbe.

Ha az anyuka így tud tenni, akkor helyes dolog megmondani a teljes igazságot. Ahogy a gyermek érzékeli édesanyja hangjából a mártíromságot, vagy ami még rosszabb, az ítéletet és szemrehányást, úgy azt is, ha nem ezek, hanem a megélt szenvedésből fakadó megbocsátás szól belőle, mely a gyermeket Istenre, az Atyára fogja emlékeztetni, aki a jókra és gonoszokra egyaránt felkelti napját.

A gyermek érzi, ha megbocsátás és megértés nélküli megosztottságot lát. Ha viszont az előbbi módon éli át a megosztottságot, akkor még egy esetleges kibékülésre is nyitott lesz.

Nem remény nélküli jövőt lát majd maga előtt, hanem a fájdalommal átított élet nap-nap utáni elfogadását, az elfogadott szenvedésnek pedig a gyermek szempontjából jelentősebb a nevelő hatása, mint a könnyen megszerzett kényelemnek és engedékenységnek.

A mai fiatalok nagy problémája éppen az, hogy szenvedés nélkül élnek, és mindkét szülőnek parancsolhatnak.

Ami az érzelmkitörések fizikai kifejeződését illeti, nem szabad ebben sem túlozni. Gyakran ezek az édesanya iránti, szeretet iránti igényt fejezik ki. A gyermekének minden valószínűség szerint nehéz úton kell elindulnia, és a túlzott együttérzés és sajnálkozás nem segíti őt ebben. A megbocsátás és megbékülés azonban nem válhatnak túlzott gyengeséggé. A szeretet nem passzív és szomorú beleegyezés.

A gyermeket gondozni kell. Ha az apa látogatásai károsnak tűnnek (mennyire igaz ilyenkor a gyermek iránti szeretet?) akkor venni kell a bátorságot, hogy ne torkassuk az emberek előtt ezt a fájdalmunkat, és akár a bírósághoz is forduljunk, hogy a gyermeket teljes egészében az anyára bizzák.

Az apa visszatérése is csak akkor lesz

helyénvaló, ha a gyermeknek ez valóban a javára válik.

A felnőttek túl gyakran csak a saját érdekekben cselekszenek. Pedig a gyermekeknek kellene döntenie, mert ők éltek az egész élet. De ki hallgat az ő figyelembe nem vett hangjukra?

Kénytelen vagyok dolgozni, ezért két-éves kislányomra általában a nagymama vigyáz. Annyira türelmes vele, hogy szinte nálam is jobban megnyerte a szimpátiáját. Amikor este elmegyek érte, leginkább ott maradna a nagymamánál. Nem szégyellem bevallani, hogy kezdek féltékeny lenni, már arra is gondoltam, hogy inkább beadom bölcsödébe. Attól is félek, hogy elvesztem a szeretetét, ha folytatódik ez a szoros nagymama-unoka viszony.

Sokszor felszólaltam már az ellen, hogy a társadalom megfosztja a gyerekeket attól a joguktól, hogy három éves korukig az anyukájuknál maradhassanak, mert ez természetes, sőt, szinte elengedhetetlen az örömteli és harmonikus szellemi-érzelmi fejlődésükhöz.

A szülőknek, különösen az anyukáknak, akik kénytelenek ezt a fájdalmas igazságtalanságot elkövetni, azt szoktam mondani, hogy igyekezzenek komplexusok nélkül megélni a helyzetet, és egyben szánjanak időt az édesapával arra, hogy legalább valamit visszaadjanak az elfoglalt és letarolt területekből a kis ártatlannoknak.

Igen, azt mondtam, hogy letarolt terület, mert a statisztika alapján egyre világosabbá válik, hogy mekkora károkat okoz a kicsiknek, ha idő előtt megfosztják őket egyetlen természetes szövetségüktől, aki védelmezi őket a társadalom őserdejének nehéz és félelmetes útvesztőiben. Az ilyen gyerekek több komplexussal nőnek fel, nehezebben lépnek kap-

csolatba kortársaikkal, bizonytalanok és kevésbé jó eredményeket érnek el az iskolában.

Ezt az űrt szerencsésen betölthetik a nagyszülők! Különösen azok, akik "nagy türelemre" képesek, és az unokájuk szimpátiáját is elnyerik. Persze nem ajándékokkal, szeszélyeik kielégítésével vagy cukorkával, hanem szeretettel, emberséggel, érzelmi melegséggel.

Nagy baj lenne, ha nem lennének nagyszülők ma, amikor a szülőknek dolgozni kell. Ők népesítik be a kis városi parkokat, babakocsit tologatnak, visszapasszolják az elgurult labdákat.

Ők az egyetlen türelmes és készséges társak, akik segítenek az első lépések megtételében, és biztos menedékül szolgálnak az első családon kívüli tapasztalatokhoz.

Össze se lehetne hasonlítani a soha eleget nem kárhoztatott korai bölcsödéssel, ahol a három év alatti gyerek eltéved a rengeteg arc nyugtalanító tükörjátéka között, mint egy lepke a szobában, ahol nincs egy biztos pont, ahol megállhatna. Ne is gondolkodjon ezen, mert ez csak az ön önzését bizonyítaná.

A tény, hogy a kicsi ott akar aludni a nagymamánál, nem az édesanya iránti szeretet végzetes hiányáról tanúskodik. A gyerekek kötődnek a környezethez is, a bútorokhoz, a kismacskához vagy a ka-

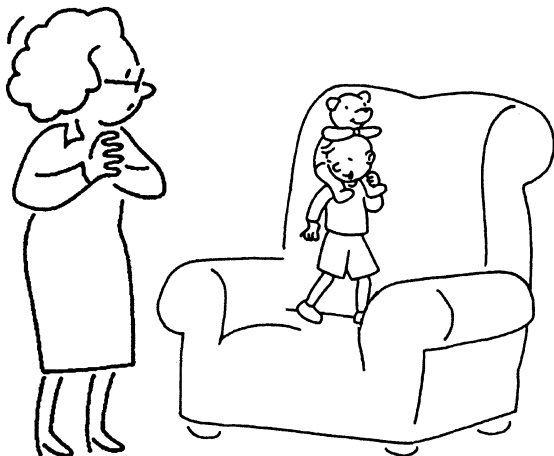
nárihoz, ami a nagymamánál található.

Ne túlozzuk el a helyzetet! Sőt örüljünk annak, hogy a gyerekünk boldog és szereti a nagymamát. Vagy talán nem igaz a mondás, hogy a "szülők csak a gyerekek javát akarják, csak az ő boldogságukat"?

Őn a féltékenységet említi. Felejtse el gyorsan, mert veszélyes jel! A gyerekeket megbotránkoztatja, ha ellentétet tapasztalnak azok között a személyek között, akiket szeretnek. Inkább elégedett szívvel hallgassa meg gyermeke örömteli felfedezéseit, vegyen részt világában, és ne akarja rögtön a teljes napját az ön zárt gondolatai és birtoklásvágya börtönébe zárni. Így majd a szoros kapcsolat már hármuk között fog szövődni, sőt, ha az édesapa is beszáll a játékba, négyük között!

Nem kell félnie. Semmilyen nagymama, legyen bármilyen tündéri is, nem

tudja az unokák szívében betölteni az anyuka helyét. Tisztítsa meg tehát szívéte ezektől a rossz gondolatoktól, és inkább tegyen valamit férjével együtt

azért, hogy emberségesebb törvények szülessenek, melyek jobban tiszteletben tartják a jelenleg felnőttek világának kiszolgáltatott gyerekek jogait. Amikor ön lesz nagymama, már boldog lehet, hogy unokájuknak ott lesz az anyukájuk, aki csak az "övék".

Mindennapok örömei

Közösségünkben folytattuk fórumainkat az elmúlt hónapokban is.

Az ötödik fórumunkon a téma a kommunikáció volt.

Egy nemzetközi hírösszefoglalót néztünk meg, ahol a Net-one kongresszus összefoglalóját a "Szó, a csend, és a fény"-t láttuk, ahol a világ több pontjáról a média világában dolgozók, és médiát tanulók jöttek össze és eszmét cseréltek arról, hogy hogyan lehetnek a médiák az egység eszközei. II. János Pál pápa erről így vélekedik: "A társadalmi kommunikációs eszközök korunk világának areopagusai. Olyan nagy fórumok, amik ha megfelelően működnek, akkor lehetővé teszik a hiteles információk, az építő gondolatok, az egészséges értékek cseréjét és így közösséget teremtenek... A társadalmi kommunikációnak az a feladata, hogy egyesítse az embereket, és gazdagítsa életüket". Ezek a gondolatok nagyon jó alapot biztosítottak a beszélgetéshez.

Egy újságíró kifejezte, hogy valóban először csendre van szüksége az embernek, azért, hogy megértse miről is kellene írnia. Elmondta, hogy ők a magazinjuk szerkesztésével úgymond az ár ellen mennek, mert próbálnak tartalmat adni ennek a hirdetési újságnak, és bár kellene a különféle reklámok is, de igyekeznek mindent szelektálni.

Élénk párbeszéd folyt még a családban történő kommunikációról is, a televíziózás hátrányairól. Pl. egyik családban a férj egy ponton "kidobta" a tv-jüket, és jó ideig nem néztek tv-t, azért, hogy több idejük legyen egymásra.

A hatodik fórum- fórumok zárása - művészeti est volt.

Az **Összefogás Jánoshalmáért Egyesület** egyik célja a város szebbé tétele és ennek érdekében különböző lehetőségek, ötletek megvalósítása. Szeretnénk, ha a városba látogató emberek nem gondozatlan-

sággal, elhanyagoltsággal találkozának az utak mentén, a közterületeken és nem utolsósorban mi magunk is szeretnénk kellemesebben érezni magunkat, itt ahol élünk. Ehhez úgy gondoljuk, mint civil szervezet jelentősen hozzájárulhatunk.

A következő történet az elmúlt hetekben történt. : Egy kertészkedéssel foglalkozó család hallva az egyesület céljait, 35 db muskátli palántát ajánlott fel arra a célra, hogy valamilyen közterületet a virágokkal megszépítsünk. Többféle lehetőség is felmerült, pl. az, hogy, az autóbuszmegálló és a könyvtár közötti kis földterületet tesszük ékeesebbé, hiszen ez a város szívében van és szeretnénk, ha egy kicsit szebb lenne. A Pelikán Kht. dolgozói közül valaki felajánlotta, hogy akár a hajléktalan szálló lakói is gondozhatnák a virágokat. Mégis úgy döntöttünk, hogy a város határában levő üdvözlőtáblák alatti ládákbán próbálunk szépséget varázsolni. Arra is gondoltunk, hogy nem elég a palántákat elültetni, hanem gondozni is kell őket, ezért megkértünk néhány közelben lakó szomszédot, hogy hetente egyszer-kétszer locsolja is meg a virágokat. Meglepően láttuk, hogy nagyon készségesek voltak az emberek, és szívesen segítenek, de aggodalmukat fejezték ki, hogy hamarosan már nem lesz nekik mit locsolni. Ezért mi azt gondoltuk ki, hogy időnként "ellenőrzéseket" tartunk, és ha elopják a virágokat, újakat ültetünk.

A történet szépsége, hogy aki a virágokat felajánlotta ígéretet tett arra, hogy a jövő évben is fog segíteni a város szépítéséért folytatott terveinkben. Jó érzés volt megtapasztalni, hogy az emberekben van segíteni akarás, csak meg kell szólítani őket, lehetőséget kell adni nekik. Jó cél megvalósításának érdekében szívesen tárulnak az emberek, és az összefogás nem elsősorban az anyagiakon múlik, hanem a belső gazdagságon.

Malustyik Béla, Ibolya és Czeller Zoltán

Bibliai nevek és fogalmak

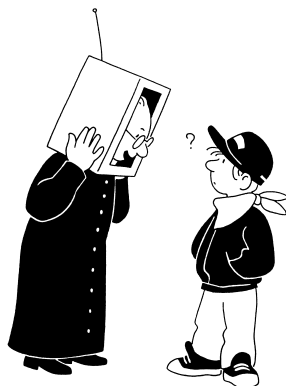
Kánon: A görög kanón szóból származtatják. Kánonnak nevezzük a szentírási könyvek felsorolását, valamint az egyházi törvényeket. Ide tartoznak különféle szent íratok, melyek tartalmazzák a hit és az egyházi élet normáit, ezek összegyűjtéséből a 4. századra alakult ki a szentírási könyvek gyűjteménye. A kánon az egyházi törvény klasszikus elnevezése, de kánonnak nevezzük az egyházi törvénykönyv (CIC) egyes törvényeit, előírásait is. Ezek összessége a kánonjog.

Kanonizáció: Az egyházi szentté avatási eljárást nevezzük kanonizációnak. Az egyház szándéka, hogy a keresztény nép elé elhunyt tanúságtevők példáját állítsa. Az illető először az "Isten szolgája" címet nyeri el. A boldoggá avatás már a nyilvános tiszteletnek egy korlátozott fokát jelenti. A szentté avatás, a kanonizáció az egyetemes egyház számára engedélyezi és írja elő a szentté avatott személy tiszteletét. A szentté avatás feltétele Isten szolgájának halála utáni szellemi kisugárzása, mely részesedés Isten szentségében, de hatása van a keresztény népre is. Ezt igazolják a csodák, melyeknek e tekintetben nagy jelentőségük van. Ezen túlmenően kétségtelen bizonyítékát kell adni a szentté avatandó személy vértanúságának vagy keresztény erényének, valamint életszentségének. Legtöbbször püspököket, papokat, szerzeteseket, szerzetesnőket avattak szentté, de az egyház életében mindig felsorakozott a felelősséggel élő világi hívek sokasága is, akik eljutottak az életszentség magas fokára. Hűséges házaspárok vagy a világban élő más keresztények szentté- vagy boldoggá avatása az életszentség elérhetőségét bizo-

nyítaná Isten egész népe számára.

Karizma: A kifejezés a görög kharizma ajándék, adomány szóból származik. A karizma általánosságban vonatkozik bármilyen adományra, melyet az isteni jószág ad az embernek. Teológiai értelemben a karizma olyan természetfölötti és ingyenes ajándék, melyet az egyén a közösség javára, Krisztus misztikus testének, az egyháznak építésére kap. A karizma esetében mindig Isten az ajándékozó és nem az ember. A karizma jellegzetessége a természetfölöttség, ami a Szentlélek különleges beavatkozása révén elnyert kegyelem. Másik fontos tényező válasz az egyház életében felmerülő kérdésekre, igényekre és a közösségi jelleg, ami azt jelenti, hogy a karizma nem kizárólag személyes előmenetel, hanem az egész egyház javát szolgálja.

Katekézis: A szó jelentése a klasszikus görög nyelvben a tanításra vonatkozott. A terminus technicust Szt. Pál alkotta meg a kinyilatkozás tartalmának tanítására és továbbadására. A katekézis különbözik az igehirdetéstől, a hallgatóság összetétele szempontjából is. Ugyanis az igehirdetés a nem keresztényeket célozza meg, a katekézis pedig a már megkereszteltek.

Szabadság és demokrácia

Korunk egyik - állítólagos - alapfogalma a szabadság. Úton-útfélen harsogják és követelik cégére alatt a legkülönbözőbb disznóságok elkövetésének jogát. Szabad például sokat lopni, fosztogatni: a tőzsde nevű globális szerencsejáték által legalísan semmizik ki az emberiséget pár száz csibész. Úgyszólván az egész világ adósuk: betáblázva embermilliárdok javai, de még inkább a lelke: a reklámok szította sóvárgásban sötétül el. Életcéljuk, hogy olyan "sikeresek" legyenek, mint a tévékloákákban istenített tömeggyilkosok és fajankók. Tizenöt éve pendítettem meg először, hogy a demokrácia nevű intézményrendszer elvileg lehetővé teszi a bűnözők jogszerű hatalomátvételét. Ha ők maguk többségre jutnak, vagy a társadalom zöme érdekelt lesz különféle gázságok legalizálásában, akkor betyárokat állít az ország élére. Bűnállamok korábban is léteztek, emlékezzünk a nemzeti és nemzetközi szocializmusokra. Mind a kettőt megszenvedtük, és tapasztaltuk, hogy a legnagyobb erénynek számított az istenkáromlás, a hazaárulás, és köznapi erénynek a lopás - "ügyesség" fedőnév alatt. Szabadságát az egyén a bűnben találta meg, általa lett független különféle politikai és anyagi kényszerektől; általa jutott útlevélhez, lakáshoz, autóhoz. Szociológusok a megmondható, hogy a mostani kormánykoalícióra hány tíz- és százezer "megélhetési bűnöző", deviáns, narkós, kis ügyeskedő és nagy maffiózó szavazott - természetesen jámbor keresztényekkel együtt, akik összetévesztették a jobb kezüket a ballal.

A szabadság hazánkban is a legkülönfélébb disznóságok elkövetésének

jogát jelenti: ha a gyurcsányoknak szabad, akkor nekem miért nem? Miért ne hazudozhatnék én is? Miért ne üzletelhetnék én is bejegyzetlen céggel?

Miért ne festhetném le a házfalakat, vasúti kocsikat ocsmány firkákkal? Miért ne bömböltethetném a tuc-tucot ezerrel? Mindent szabad, amit a törvény nem tilt, azért kell engedélyeztetni a kábítószereket. Hollandiában most alakult meg a pedofilok pártja, azzal a zászlóra tűzött céllal, hogy törvényesítsék perverzitásukat. Egelőre csak tizenkét éves korig szeretnék a gyermekek "használatát" engedélyeztetni, távlati céljuk minden korhatár eltörlése.

Amennyire tőlem telik, oly sűrűn idézgetem Jézus szavait János evangéliumából (8, 32-34): "Megismeritek az igazságot, és az igazság szabaddá tesz titeket (...) mindaz, aki bűnt cselekszik, szolgája a bűnnek." Milyen csodálatos mélység: a szabadság belül kezdődik az értelmünkben, a szívünkben, ahol megismerjük az igazságot. Az igazság nem a jog, amit az eszünkkel ismerünk meg, és a parlamenttel szövegeztetünk az alkalmi politikai

erőviszonyok szerint, hanem maga az Úr és az Ő tanítása. Megismerése nem holmi tanulási folyamat, hanem létmód. Pilátusnak úgy mondja Jézus, hogy "aki az igazságból való" - tehát benne él. Az is nyilvánvaló, hogy aki bűnt cselekszik, azért szolgálja a bűnnek, mert belőle való. A gáztett a bűn játékszabályainak elfogadását jelenti, így azok nem maradnak alkalmi kilengések, hanem a tettes életrendjévé válnak. A hazugság, a lopás, a rossz zene, az erőszak, az ócska ízlés, a poésék modor és a kedélytelenség egybeszővődnek.

Ugyancsak Jánosnál olvashatjuk (3, 6-8) a Nikodémus-beszélgetésben: "Ami testből születik, az test, de ami lélekből születik, az lélek. Ne csodálkozzál, hogy azt mondtam neked: Újra kell születnetek. A szél ott fúj, ahol akar. Hallod zúgását, de nem tudod,

honnan jön és hová megy. Ez áll mindarra, aki lélektől született." A szél, a Lélek, szabad: de szabad az is, aki benne újjászületett. Újjászületni a legfontosabb keresztény életfeladat. Működik. Nincs senki, aki ne tapasztalta volna az élet szellőjének fuvallatát, ami által roppant nehézségeket is leküzdött. Nem is kell elmennünk olyan világra szóló példákig, mint Teréz anya, aki úgy haladt keresztül az "anyagi és társadalmi akadályokon", mint kés a vajon.

Ez a két jézusi kijelentés a keresztény szabadságfogalom alapja kellene hogy legyen, hirdetnünk kellene úton-útfélen, családi és politikai vitákban - szavunkkal és az életünkkel.

Olvassuk-e, halljuk-e, hogy keresztények a Mester tanításával érvelnek?

Azt várjuk tán, hogy a kövek szólaljanak meg helyettünk? **Czakó Gábor**

Pünkösdi hangverseny

Pünkösdhétfőn délután nagyszerű hangversenyt adott a Fioretti Családi Zenekar a plébánia belső kertjében. Az udvar zsúfolásig megtelt a hallgatósággal, akik örömmel vitték haza szívükben ezt a nyáreleji csodálatos élményt.

Marhainvázio

Szarvasmarhák tűntek fel a közel múltban a főváros legkülönbözőbb pontjain. A teheneknek nem az aszfalton a helyük - ám lassan egyre kevesebb dolog van nálunk a helyén. Ezek a tehenek azonban - állítólag - művészeti alkotások. A "cowparade" (tehenparádé) fedőnevű akció jelszavaiból tudjuk ezt: "Művészet, Budapest, másképp, mindenkinek." Hogy valóban művészet-e a fején és két mellső lábán támaszkodó műanyag tehénábrázolás, farával a Szent István Bazilika felé fordulva, a szellemesnek szánt kétértelmű felirattal ("Nenyalj!"), ennek megvitatásába ne menjünk bele.

Már csak azért se, mert talán éppen ez ennek a mostani marhainváziónak (is) a célja. Hogy beszéljünk róla. Hogy erről beszéljük. Hogy addig se másról beszéljünk, és indulataink a tehenek, vagy legfeljebb az ilyen művészkedő cowboyok felé irányuljanak. Manipuláció ez, amelyet manapság egyre intenzívebben gyakorolnak, akiknek érdekük a figyelemelterelés, indulataink levezetése. Eszköze lehet ennek az egyházellenesség, az izléstelenség éppúgy, mint a lassan hetente ismétlődő kisebb-nagyobb tűzijátékok, utca- és hídlezárás fesztiválok.

A szegény, kormányzat által egyre inkább alattvalóként kezelt választópolgár olykor gyanakodni kezd: netán sok politikai nyilatkozat, elképzelés vagy intézkedés is ugyanezt a célt szolgálja. Hogy füstölögjünk, esetleg (egymással) indulatosan összevitathozunk, esetleg keserű tehe-

tetlenségbe merüljünk - amíg ők végrehajtják rajtunk a saját reformjaikat. A perselypénz megadóztatásának gondolata, az egymásnak ellentmondó nemzet(félre)vezetői nyilatkozatok, az érdekegyeztető tárgyalásokat otthagytó miniszteri lépések is ilyen célzatúnak tűnhetnek. A fontos kérdésekből is műbalhé lesz ugyanis, ha nem összefüggéseiben tárgyalják meg őket. De lehet-e tárgyalni olyan emberekkel, akikről sorra-rendre kiderül, hogy nem szavahihtők?

Ha mi most a legkülönfélébb kérdéseken kezdünk rágódni - legyen az a gyanús szándékkal az aszfaltra terelt műtéhén vagy éppen az egyházi stólapénz, vagy akár a tanügyi reform -, akkor sohasem jutunk el odáig, hogy végiggondoljuk, valójában mit is kellene tennünk ebben a demokráciának álcázott, egyre reménytelenebbnek látszó kiszolgáltatottságban. És akkor nincs is szükség újabb marhainváziora, nem kell ideterelni többet, hiszen - bocsánat a szóért - van itt elég...

Kipke Tamás

Elsőáldozás Kunfehértón

Pünkösdvasárnap Kunfehértón nyolc gyermek járult először a szentáldozáshoz.

A bibliaórák csoport

A kilencedik tanévet fejezték be a bibliaórák Jánoshalmán. Szeptembertől mindannyian a tizedik osztályba léphetnek. A Szentírás olvasását persze a nyári szünetben sem érdemes abbahagyni.

Búcsú Frigyes atyától

Nem volt hős. Félt a kutyáktól, félt az injekciós tűtől, félt a rablóktól. Nem volt hős.

Nem volt hős? Igaz ugyan, hogy félt a kutyáktól, mégis fegyvertelenül mert szembeszállni a farkasokkal, akik a nyájra, az Egyházra törtek. Igaz ugyan, hogy félt az injekciós tűtől, de hősiesen állta, mikor megbilincseltek és kegyetlenül agy-

Frigyes atyára valóban áll Szent Pál sokat idézett, mély értelmű gondolata: "Isten kegyelméből vagyok az, aki vagyok." Már indulása is ezt bizonyítja. Pesti középiskolás korában a jóságos Kerner István volt hittanára. A kitűnő pedagógus megismerte Frigyes atya lelkületét és ötödévre a kalocsai szemináriumba irányította. És mit tesz Isten, teológus korára ugyanez a lelki-

ba-főbe verték. Félt a rablóktól - pontosabban félt attól, azoktól, akik az igazi értékeket ki akarták, ki akarják szakítani az emberi szívekből, s utolsó erejét összeszedve eljött még, hogy szavazatával megpróbáljon küzdeni ellenük.

Hős volt. Afféle hétköznapi, egyszerű, csendes, derűs és sajátos humorú hős. Isten kedves gyermeke.

5 évvel ezelőtt, boldog emlékü Dombay atya 80. születésnapja kapcsán így írt róla:

atya rektora lett a Kalocsai Nagyszemináriumnak. Aki ennyire megismerte tanítványa lelkületét, nem is csalódott reményeiben. 1946-ban Grösz érsek atyának kérdésére: Méltónak tartod őt? - Kerner rektor atya biztos tudattal válaszolta: "tanúsítom, hogy méltónak találok őt", s megtörtént a papszentelés.

Első kápláni helyén, Kunbaján, négy évig a legnagyobb szerénységgel, a gyermekek iránti szeretetével lelki megnyug-

vást nyújtott a kitelepítéssel fölzaklatott népnek. Később pedig, egy hitoktatási ügyben kikényszerített szülői értekezleten (ötvenes évek) egyetlen volt, aki nyilvánosan meg merte cáfolni az elhangzottakat. Ennek eredménye azonnali áthelyezés lett. A halk szavú, gerinces hitoktató távozását megsiratta a falu apraja-nagyja. Különleges karizmával megajándékozott katekéta volt. A fiatal káplán atya szobája boldog gyermekekkel volt naponta tele. Játszottak, hancúroztak, bújócskáztak... Ugyanígy történt a további állomáshelyein, mígnem 1978-tól Jánoshalmára került, ahol szintén a gyermekek és szülők igen kedvelt lelkipásztorává vált.

Aki járt nála, tudja, semmije sem volt. A szobájában két camping asztal, 4 camping szék, 14 bőrönd, egy ágy és két szekrény volt.

75 éves kora után (miután eltemette egyetlen testvérét) elkezdett költekezni. Vett egy számítógépet a kelebiai egyházközségnek, vett új fűjtató-motort a jánoshalmi orgonába, elkészíttette édesanyja síremlékét a gyömrői temetőben, nagyobb összeggel támogatta a Don Bosco Klub építését, a templom felújítását, a Máltai

Szeretetszolgálat munkáját, a Dévai Árva-ház, a Kalocsai Hajléktalanszállót, a Szentatya szobrának készítését... 80 éves korára lett fürdőszobás szobája és egy új ágya is. Berendezési tárgyait és maradék pénzét a jánoshalmi egyházközségre hagyta.

De fontosabb, hogy ránk hagyta mosolygós, derűs, kedves egyéniségét. Néhány hónappal ezelőtt szokatlanul jókedvűnek láttam egyik reggel, annak ellenére, hogy már nehezen mozgott. Kérdésemre, hogy mi újság, így válaszolt sajátos hanghordozásával: "Tavasza van a szívemben..." - Tavasz volt a szívében az utolsó hónapokban is.

Halálos ágyán sokszor elmondta: "Mindent köszönök!" S ez a köszönet szólt először is a gondviselő Istennek, aztán a paptestvéreknek, a jó híveknek, a plébániai dolgozóknak, ápolóknak... Hálátelt szívvel távozott.

Néhány nappal halála előtt késő este értem haza az újságszerkesztői gyűlésről. Amikor bementem a szobájába rám nézett és így szólt: "Úgy aggódtam, nehogy valami bajod legyen az úton!" De hát csak itt voltam a szomszéd utcában

- mondtam. "Az is út!" - válaszolta. S milyen igaz volt. Sokszor a kis útjaink rejtik a legnagyobb veszélyeket.

Nekünk talán már nem kell aggódnunk, hogy Frigyes atyának baja lesz az úton. Reméljük Ő már Otthon van!

Rónaszéki Gábor

Tanévzárás a Szent Anna iskolában

Visszatekintve az elmúlt 9 és fél hónapra, hálaadással és örömmel mondhatjuk, hogy alapvető céljainkat elértük, feladatainkat teljesítettük, nyugodt körülmények között folyt a tanítás.

Tanulóink többsége tanulásban és viselkedésben jól teljesített, amit statisztikai adatokkal szeretnék alátámasztani.

Diákjaink 40%-nak példás, 39%-nak jó, 15%-nak változó és 6%-nak rossz a magatartása. Sajnos a változó és rossz magatartásúak száma nőtt.

Bármennyire is igyekszünk megóvni gyerekeinket a külvilág romboló hatásaitól, a tv- ből áradó agresszivitás nagyon erősen hat.

Iskolánk tanulmányi átlaga 3,95, ugyanannyi, mint az előző évben. Alsó tagozaton a 3. osztály eredménye a legjobb 4,2, felső tagozaton a hetedikesek megtartották a legmagasabb osztályátlagot, ami 4,00.

29 tanuló ért el kitűnő tanulmányi eredményt:

1.osztály: Kabai Stefánia, Lábadi Vivien, Vizi István

2. osztály: Jacsó Anna, Hegedűs Réka, Faddi Ákos, Taskovics Gellért, Taskovics Teodor, Bárkányi Richárd

3. osztály: Czimber Nikolett, Farkas Zsa-

nett, Fenyvesi Evelin, Kiss Renáta, Taskovics Renáta, Verseczki Petra

4. osztály: Enesei Márton, Enesei Dániel

5 .osztály: Rull Szimonetta, Lengyel Márk

6. osztály: Lipka Petra, Bodrogi Zoltán

7. osztály: Bodrogi Zsolt, Fejes Katalin, Takács Alexandra, Torda Judit

8. osztály: Csernák Adrienn, Czeller Tamás, Fuksz Adél, Horváth Klaudia, Király Zsófia, Malustyik András, Róth Zsolt

Felső tagozatos kitűnő tanulók

Közülük is legjobbak Csernák Adrienn, Torda Judit és Fejes Katalin, akik 9 illetve 10 tantárgyból kitűnő minősítést kaptak.

Tíz tanulónak került elégtelen osztályzat a bizonyítványába, s egy kivételével a többinek még lesz lehetősége augusztusban a javításra.

A szorgalmat tekintve, sok diákunknál vannak még tartalékok. A szorgalom értékelése a következőképpen alakult: 35 %-a példás, 31%-a jó, 25%-a változó és 9%-a hanyag.

A jobb eredményt a szorgalom mellett

azzal is el lehet érni, ha minden nap itt vagyunk az iskolában. Az idei tél vírus tekintetében talán enyhébb volt, csökkent az 1 főre jutó mulasztási át-

Alsó tagozatos kitűnő tanulók

lag. Az egyetlen napot sem mulasztók száma is megduplázódott, s úgy gondolom, megérdemlik, hogy név szerint is megemlítsük őket: a 2. osztályból Jacsó Anna, Genya Norbert, Major Gyula, a 3. osztályból Farkas Martin, Kiss Balázs, a 4. osztályból Gyarmati Márk, az 5. osztályból Papp Dávid, a 6. osztályból Bogdán Róbert, Ferkócza Dorina, Károlyi Katalin, a 7. osztályból Nagy Julianna.

Kollégáim sok energiát fordítottak diákjaink tehetségének kibontakoztatására. Most csupán azokat a versenyeket említeném meg, amiről még nem olvashattunk az újság hasábjain. Legjobb mesemondónk és egyben versmondónk is Kiss Balázs 3. osztályos tanuló. Felkészítője Kovács Ágota. A Kaán Károly Természetiismereti verseny megyei fordulóján Lengyel Márk 4., Lipka Petra 6. helyezést ért el. Felkészítőjük Hefner Istvánné.

Sportolónk részt vettek a Katolikus Iskolák Országos Versenyén Kaposvárott.

A lány focicsapatunk teljesített a legjobban, országos 3. helyezést értek el. A szép teljesítmény Komáromi Róbert testnevelőnket dicséri.

Hagyomány a házi sportversenyek, melyeken a következő eredmények születtek.

Asztalitenisben alsó tagozatos fiúk közül 1. Enesei Márton, 2. Enesei Dániel, 3. Mazuk Szilárd. A lányoknál 1. Kovács Renáta, 2. Fenyvesi Evelin, 3. Gilányi Vivien. Felső tagozatos fiúknál 1. Dobos Roland, 2. Katona Szabolcs, 3. Papp Dávid. Lányok között 1. Kovács Judit, 2. Horváth Petra, 3. Károlyi Nikolett. A foci házbajnokság győztes csapata alsó tagozaton a 4. osztály, felső tagozaton pedig a 8. osztály lett

Nem versenyeredmény, de az iskolában folyó oktató-nevelő munkát minősíti, hogy a Dr. Bábel Balázs érsek úr által ala-

pított Kunszt József díjat ebben az évben a mi iskolánk egyik tanítója Kovács Ágota kapta meg. Gratulálunk és kívánjuk, hogy továbbra is ilyen szeretettel, türelemmel, magas színvonalon oktassa, nevelje a rábízottakat. A díjátadó ünnepségen, Kalocsán iskolánk adta a műsort, énekkarosaink szép előadásukkal példamutató magatartásukkal erősítették iskolánk jó hírnevét.

Reménységgel tölt el bennünket, hogy nyolcadikosaink többségének sikerült az első helyen megjelölt középiskolába felvételt nyerniük. Különösen örülünk annak, hogy az idén is végzőseink 31%-a egyházi gimnáziumban tanul tovább, s legalább ennyire annak is, hogy 41%-uk a jánoshalmi középiskolákat választották.

Természetesen a tanulás mellett volt alkalom sokféle szabadidős, kulturális tevékenységre, kirándulásra is. Sikerült olyan programokat szerveznünk, amelyek az egész iskola számára lelki gazdagodást is jelentettek, erősítették közösségi életünket, hitbéli, nemzeti elkötelezettségünket.

Szeretnék köszönetet mondani:

– lelki életünk irányításáért, a reggeli áhítatokért Rónaszéki Gábor plébános úrnak, Nagyidai Zsolt káplán úrnak és Arnold Fülöp diakónus úrnak.

– Dr. Ádámné Brecska Máriának, aki iskolavédőnői feladatát nagyon lelkiismeretesen végezte és munkaközi feladatain túl is segítette munkánkat.

– egész évi fáradozásáért, szolgálataért minden kollégámnak, óraadó tanárunknak, az iskola valamennyi dolgozójának

A legnagyobb köszönet a szülőknek szól, hogy együttműködtek velünk, segítettek munkánkat. Külön is köszönjük a szülői bálon és a kerti ünnepségen való részvételt, anyagi támogatást. A bevételt az iskola folyosóinak otthonosabbá tételére fordítjuk.

Ezúton szeretnénk gratulálni szülői munkaközösségünk egyik tagjának, Bányai Gábornak országgyűlési képviselővé választásához. Szívből kívánjuk, hogy felelősségteljes szolgálatát kellő bölcsességgel, türelemmel, alázattal tudja végezni, munkájára Isten áldását kérjük.

Nyolcadikos kitűnő tanulók

Az iskola felújítása ezen a nyáron is folytatódik. fenntartónk erején felül is vállalja az iskolaépületek állagának megóvását.

Az iskola vezetősége, nevelőtestülete az újság sorain keresztül is szép nyarat, jó pihenést, szellemi és lelki gazdagodást kíván mindenkinek!

Most a konyha teljes felújítását végzik.

Kiss Györgyné

"Szívvel és lélekkel az óvodáért"

"Szívvel és lélekkel az óvodáért" emléklakettet hozott létre 2005-ben a jánoshalmi Kis Szent Teréz Óvoda nevelő testülete. Minden évben az iskolába készülő nagycsoportos gyermekek szülei közül annak ítélik oda, aki legtöbbet tett az óvodáért míg gyermeke oda járt. Ebben az évben Bányainé Móricz Krisztina édesanyát tartották arra érdemesnek, hogy az emléklakettet megkapja. Az átadásra a nagycsoportosok évről-évre kerül sor.

Frigyes Klub

Frigyes atya lakrészéből az ifjúsági hittanosok segítségével alakítottuk ki a Frigyes Klubot, mely a Don Bosco Klub mellett helyet ad a fiatalok különböző csoportjainak, s ezzel méltó hagyatékává válik névadója gyermekszerető papi életének.

Megújultak a stációképek

Molnár Józsefné kezdeményezésére indult az összefogás, hogy újítsuk fel a já-noshalmi templom stációképeit.

Az összefogás ez esetben is eredményesnek bizonyult, a képek elkészültek és gyönyörűek lettek. Ezúton is szeretnénk hálás kö-

szönetünket kifejezni mindazoknak akik hozzájárultak ehhez a nagy munkához, és így újabb ékessége és látványossága lett templomunknak.

A repedt korsó

Mindegyikünknek van valamilyen jellemhibája, emberi gyengesége, erkölcsi gyarlósága. De ha engedelmesekek vagyunk a Szentléleknek, ha hallgatunk sugallataira, akkor még gyengeségeink is áldássá válhatnak a magunk és mások számára. Álljon itt egy kis mese ennek igazolására. (A repedt korsó).

Kínában a vizet hordozó embernek két nagy korsója volt, amelyeket egy rúd két végére akasztva vitt a vállán. Az egyik korsó ép volt, a másik viszont repedt és bizony ebből útközben állandóan szivárgott a víz.

Az ép korsó igen büszke volt tökéletes voltára és kiváló teljesítményére, a repedt viszont igen szégyellte magát hiányossága miatt. Egyik nap meg is szólalt és elpanaszolta gazdájának: Szégyellem magam, hogy nem tudok jobban szolgálni neked."

A vízhordó így válaszolt neki: "Nem tudom észre v e t t e d - e , hogy azon az oldalon, amelyen téged viszek, mennyivel szebbek a v i r á g o k , mint a másik olda-

lon?" Ez azért van, mert mindjárt a kezdetben tudtam a bajodról és ezért arra az oldalra ültettem a virágokat, amelyen téged viszek. Te minden nap megöntözted ezeket a virágokat a belőled kiszivárgott vízzel. Már két éve szedem ezeket a szép virágokat és igen örülök nekik. Ha te nem lennél olyan, amilyen vagy, ezek a virágok sem virulhattak volna ilyen szépen.

Ebből a kis meséből több tanulságot is leszűrhetünk a magunk számára. Mindenkinek van egy küldetése és feladata, de mindenki egy kicsit sérült korsó is, ezért nincs értelme annak, hogy mindenért csak másokat okoljunk. De pontosan ezek a korlátok és gyarlóságok a mi életünket is értékesé tehetik, ha őszintén és alázatosan elfogadjuk azokat. Fogadjuk el magunkat olyanoknak, amilyeneknek Isten teremtett bennünket és igyekezzünk másokban felfedezni a jót, különösen azokban, akikkel együtt élünk. Meglepődve vesszük majd észre, hogy mindenkiben van valami jó, valamilyen rejtett erény, csak nem volt hozzá szemünk, hogy meglássuk. A feltámasztás hite erre is megnyitja szemünket. De mindenek fölött legyünk határtalan bizalommal a nagy "Vízhordó" irányában, azaz higgyünk abban, hogy a Szentlélek ereje sodor, visz bennünket, bárhol is legyünk.

Paul Claudel-nek a nagy katolikus gondolkodónak egy örök értékű kijelentése: "Ha Isten nem akarná, hogy ott legyél, ahol vagy, akkor nem helyezett volna oda!".

JÁNOSHALMI HARANGOK

A Szent Anna Egyházközség
kiadványa

Megjelenik: két havonta

Kiadja:

A Szent Anna Egyházközség
Plébánia Hivatala

Felelős kiadó:
Rónaszéki Gábor

Felelős szerkesztő:
Blázsik Sándor

Szedés-tördelés: ZSIKOR Bt.

Készült: A Kópia Kft.
Kiskunhalas nyomdájában

Szerkeszti a szerkesztő
bizottság

A Szerkesztő bizottság címe:
Jánoshalma, Béke tér 11.

e-mail: stanna@anet.hu